

LBRIS

We know
books

OLINA ORTIZ

Isabela și Fetița de Lumină

Ilustrații de Karda Zenkő

UNIVERS

CUPRINS

4	I	Zăpada merilor
8	II	Un mesager misterios
12	III	Prințul Negru
18	IV	Domnul Știrbache
24	V	Fetița de Lumină
28	VI	O pisică în Cazinoul Montevideo
34	VII	Deschideți geamantanul!
42	VIII	Dulceață de gutui pentru amărăciune
46	IX	O păpușă vorbitoare
50	X	Cine e prizoniera Prințului Negru?
56	XI	Grota urșilor
62	XII	O pisică tare curajoasă
66	XIII	De ce-aș ieși, când pot rămâne?
70	XIV	Urmărirea
74	XV	Un picior lăsat în afară
78	XVI	Cârțițoiul de metal
82	XVII	Cârțițe prea Guralive
86	XVIII	Camera oglinzilor
90	XIX	Drumul spre grotă
94	XX	Isabela, prizonieră
98	XXI	Lumina iubirii
102	XXII	Iertare
106	XXIII	O vară cu meri înfloriți
108	XXIV	Epilog

LBRIS

We know
books

CAPITOLUL I

ZĂPADA MERILOR

Povestea noastră începe într-o după-amiază de vară, cu Isabela și Zizi în casa bunicii.

De când nu mai vinde flori pe Strada Strălucirii și nici nu mai lucrează pentru domnul Răsare la căsuțele pentru păsări, fetița poate să-și petreacă mai mult timp cu prietena ei îmblănită. Isabela are mult de învățat pentru școală și, din fericire, fiindcă e o elevă bună, primește o bursă generoasă. Poate că nu sunt așa mulți bani, dar bunica, nepoata și pisica lor se descurcă. Se mulțumesc cu puțin, ce-i drept, nu e niciuna pretențioasă. Doar Zizi mai pofteste uneori la hrană „adevărată” pentru pisici. Și dacă miorlăie destul de convins, o și primește.

Acum, Isabela și birmaneza priveau fascinate afară, pe fereastră. Pe iarbă, se așterneau ici și colo petice albe. Lumina verii le făcea să strălucească precum zăpada târzie de martie. Pisica nu mai văzuse așa ceva. Se tot zgribulea și se înghesuia în Isabela, clănțănind din dinți.

— Afară-i vară sau iarnă? întrebă Zizi.

— Iarnă cu flori de măr, râse de ea Isabela.

— Brrr! Mi-e dor de domnul Roș, scânci Zizi. Cu o blană ca a lui, treci prin iarnă fără griji.

Își amintea și Isabela de domnul Roș, vulpoiul. Împreună cu el salvaseră Iubirea, blana bieteii sale soții. Ei, ce de-a peripeții! Emoționată, fetița își șterse pe furiș o lacrimă și schimbă vorba.

— N-ai nevoie de blana domnului Roș. *Când merii înfloresc a doua oară, Fetița Lunii raza o coboară...* șopti ea înfiorată.

— Asta de unde-ai mai scos-o? se miră pisica.

— Așa zice Buni Cici. E o vorbă din bătrâni. Tu nu vezi că petele albe sunt petalele florilor de măr scuturate? Merii au înflorit a doua oară.

— Dar cine-i Fetița Lunii?

— Se zice că Luna are o fetiță, pe care o ține ascunsă. Uneori, fetița ei coboară pe o rază de lumină și face merii să înflorească a doua oară. E modul ei de a le arăta oamenilor cum să prețuiască frumusețea lumii.

— Baliverne... murmură Zizi. Lumea-i frumoasă fiindcă există pisici, nu pentru că merii înfloresc de două ori.

Și așa stătură ele la taclale până spre înserat, căci Isabela avusese privilegiul să învețe graiul animalelor chiar de la Zizi. Și-ar mai fi stat, ca două bune surori – cum ar fi zis cineva care le-ar fi cunoscut mai bine –, dacă nu s-ar fi auzit niște zgomote din bucătărie. Fâl-fâl-fâl și fâl-fâl-fâl, țiu-țiu-țiu-țiu și chiț-chiț-chiț... Ce să fi fost?

Zizi sări îndată jos de pe pervaz. Ce se auzea semăna cu o zbatere de aripi. Deh, instinctele ei de vânătoare n-o lăsau să stea liniștită. Isabela ajunsese și ea în dreptul ușii de la bucătărie.

— Deschide, deschide, deschide... mârâia birmaneza, cu trupul încordat și coada ca un pendul.

Fetița puse mâna pe clanță, dar nu apăsă pe ea. Voia mai întâi să asculte. Se auzea în continuare țiuitul strident. Mai era și fâl-fâl-fâl. Trebuie să fi fost o ființă cu aripi.

„Oare de ce nu înțeleg țiuitul ăsta?“ se întreba Isabela. Avusese de-a face cu toate păsările pădurii. Nu era ciripit sau tril pe care să nu-l deslușească. Deși curioasă, nu voia încă să deschidă ușa, ca să nu sperie vietatea. Pesemne intrase din greșeală pe geamul deschis și-acum nu mai reușea să-l nimerească la ieșire.

Apoi se auzi un zgomot puternic, trosc! trosc!, de borcan spart pe podea. Atunci se hotărî să nu mai aștepte. Pasărea trebuie să fi fost agitată. Ar fi putut să se rănească, dacă n-o ajuta cineva.

Intră în bucătărie și aprinse lumina. Zizi i-o luase înainte, năpustindu-se pe ușă când Isabela de-abia apucase s-o deschidă.

— Ei, asta-i bună! strigă surprinsă Isabela când dădu cu ochii de vietate.

N-avusese ocazia să vadă prea des un asemenea mamifer. Da, da, mamifer era, nu pasăre, deși avea aripi, de bună seamă. Și încă ce aripi!

— Poftim, că tot vorbeam de frumusețea lumii, zise Zizi ironică. Mă trec fiorii numai când îi privesc. Sunt îngrozită!

LBRIS

We know
books

CAPITOLUL II

**UN MESAGER
MISTERIOS**

— Zizi, Zizi, se putea să nu spui tu o răutate? o mustră Isabela.

Apoi i se adresă vietății:

— Domnule liliac, cum ai reușit să te rătăcești în bucătărioara noastră? Uite, ai răsturnat borcanul cu miere! O să ne năpădească furnicile!

Dar liliacul se zbugiuma în continuare, mai ales că acum lumina era aprinsă. Nu părea să înțeleagă ce spune Isabela. Sau, dacă înțelegea, n-avea de gând să-i răspundă decât cu chițaitul acela nesuferit. Un chițait care-i amintea pisicii de șoareci, deși cu șoarecii s-ar fi putut împrieteni mai repede decât cu un liliac.

— Cum de nu pot să înțeleg ce zice? Am învățat atâtea graiuri de la tine, Zizi.

— Ah, șobolăneii ăștia zburători sunt printre cei mai vechi de pe pământ. Plus c-au trăit numai prin peșteri. Au un grai numai al lor. Cine să-l înțeleagă? Se mai zice și c-am fi rude. Ce glumă bună! Ei joacă în filme de groază, noi, pisicile, jucăm în filme drăgălașe pe Youtube. Nu e o rudă cu care să mă mândresc.

— Eh, e și el o ființă vie, nu mai fi așa rea de gură. Hai să-l ajutăm să iasă...

Știind că lumina îl deranjează pe liliac, Isabela apăsă pe întrerupător și se făcu iar întuneric. Orbecăind în strălucirea slabă a lunii, liliacul se duse spre fereastră. Fetița o deschise larg, așteptând ca micul animal zburător să-și găsească singur scăparea.

Lucru ciudat, liliacul se apropia de fereastra deschisă, ba chiar ieșea puțin afară, dar se întorcea imediat în bucătărie.

Dintr-o săritură, Zizi ateriză pe masă. I se părea că are de-a face cu un musafir care nu se mai dă dus. Așa că începu să facă salturi, ca